

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2082/2024
19.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Ранисављевић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „ББ“, Зрењанин, чији је пуномоћник Јован Станков, адвокат из ..., ради поништаја решења, утврђења и чинидбе, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 347/24 од 06.03.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 347/24 од 06.03.2024. године и пресуда Основног суда у Зрењанину П1 37/23 од 28.12.2023. године у ставовима првом, другом, трећем и четвртном изреке, и предмет у наведеном делу **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 37/23 од 28.12.2023. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење тужене Опште болнице „ББ“, Зрењанин, о отказу уговора о раду бр. ... од 16.01.2023. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац са туженом засновао радни однос на неодређено време. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоца врати на рад. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 171.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ парничних трошкова за период од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 347/24 од 06.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20, 10/23-др закон), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је као послодавац са тужиоцем као запосленим закључила уговор о раду дана 17.12.2020. године на одређено време. У у тачки 1. уговора предвиђено је да тужилац заснива радни однос код тужене за обављање послова у Служби техничких послови и инвестиционе изградње, Одељења техничких послова и инвестиционе изградња, Одсек грађевинско-занатског одржавања, на радном месту „помоћни радник“ са описом послова који обухватају: одржавање чистоће простора круга болнице, одржавање зелених површина, баште, живе ограде и дрвећа, чишћење и уклањање снега и посипање соли, пренос ствари и остали физички послови по налогу руководиоца. У тачки 2. је наведено да се уговор закључује на одређено време почев од 17.12.2020. године најдуже до 16.01.2021. године.

Након истека наведеног уговора, тужилац је са туженом сукцесивно и у континуитету закључивао уговоре о раду на одређено време, те на основу укупно 15 уговора о раду на одређено време обављао рад код туженог непрекидно у периоду од 17.12.2020. године до 16.01.2023. године. Непосредно пре истека сваког од закључених уговора о раду на одређено време, тужилац је потписивао наредни уговор, осим након истека последњег уговора о раду од 17.12.2022. године. По истеку сваког од уговора о раду на одређено време, тужена је доносила решење о отказу уговора о раду којим је утврђивала да тужиоцу престаје радни однос због истека рока и то са последњим даном рока на који је заснован. За све време рада код тужене, тужилац је обављао исте послове помоћног радника који су обухватили послове одржавања, чишћење снега, бацање соли, одношења лекова у црвену зону и слично.

Решењем од 13.01.2023. године, утврђено је да тужиоцу престаје радни однос са 16.01.2023. године, због истека рока на који је заснован.

Тужилац је рођен ...1960. године, а у моменту закључења последњег уговора о раду од 17.12.2022. године, имао је више од 35 година стажа осигурања, док у моменту престанка радног односа код туженог 16.01.2023. године, није имао навршених 40 година стажа осигурања. Тужилац није остварио право на пензију, а након престанка радног односа код тужене није заснивао радни однос код другог послодавца.

Полазећи од чињенице да је тужилац радио код туженог на одређено време у периоду дужем од 24 месеца, што је супротно одредби члана 37. став 2. Закона о раду, нижестепени судови су закључили, примењујући одредбу става 6. истог члана, да је дошло до заснивања радног односа на неодређено време, због чега су усвојили захтев и поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду од 16.01.2023. године, те утврдили постојање радног односа на неодређено време, уз обавезу туженог да тужиоца врати на рад.

Међутим, приликом доношења одлуке нижестепени судови нису применили одредбе Закона о буџетском систему који прописује ограничења у запошљавању у јавном сектору, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено.

Тужена Општа болница јесте здравствена установа у јавној својини коју према одредби члана 30. став 1. у вези члана 28. став 3. тачка 4. Закона о здравственој заштити („Службени гласник РС“, бр. 25/2019), оснива Република Србија. Због тога је тужена индиректан корисник буџетских средстава на коју се примењује Закон о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 54/2009...94/2024) јер је корисник јавних средстава у смислу одредби чланова 2. тачка 5. и 8. наведеног закона.

Забрана запошљавања у јавном сектору уведена Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 108/2013), а која се примењивала од 01.01.2014. године, важила је све до 31.12.2020. године, а од 01.01.2021. године, почела је да се примењује одредба члана 27к установљена Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр. 149/2020). Ставом 1. ове одредбе прописано је да је у периоду од 01.01.2021. године до 31.12.2026. године корисницима јавних средстава дозвољено да без посебних дозвола и сагласности у текућој календарској години приме у радни однос на неодређено време и радни однос на одређено време у својству приправника до 70% укупног броја лица којима је престао радни однос на неодређено време по било ком основу претходне календарске године (умањен за број новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника у тој календарској години), док о пријему новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника изнад тог процента одлучује тело Владе, на предлог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства.

Према томе, наведене законске измене разликују две ситуације. Прву, када корисницима јавних средстава није потребна посебна дозвола и сагласност у текућој години за пријем у радни однос на неодређено време, као и радни однос на одређено време у својству приправника, до 70% укупног броја лица којима је престао радни однос на неодређено време по било ком основу у претходној календарској години, а умањено за број новозапослених на неодређено време и одређено време у својству приправника у тој календарској години, и другу ситуацију, када је за пријем, односно заснивање радног односа преко наведеног процента потребна сагласност тела Владе односно комисије за ново и додатно запошљавање код корисника јавних средстава, а по поступку прописаном Уредбом о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава („Службени гласник РС“, бр. 159/2020, 116/2023). У обе ове ситуације, запошљавање се може реализовати само под условом да корисник јавних средстава има обезбеђена средства за плате, односно зараде, са припадајућим порезом и доприносима за новозапослене, као и под условима и у складу са процедурама предвиђеним посебним прописима, како је то прописано одредбом члана 27к став 3. овог закона.

У обе ове ситуације, када се не прибавља сагласност комисије, као и када је потребна сагласност, радни однос се може засновати на било који од законом предвиђених начина па и на основу судске пресуде под условима из члана 37. став 6. Закона о раду. Међутим, до заснивања радног односа на било који начин мимо ограничења које установљава Закон о буџетском систему, не може доћи јер је

одредбом члана 105. овог закона прописано да ако су одредбе других закона, односно прописа, у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

С обзиром да нижестепени судови нису приликом доношења одлуке, применили наведене материјално правне одредбе које ограничавају примену одредбе члана 37. став 6. Закона о раду, а фикција заснивања радног односа на неодређено време прописана наведеном одредбом, насупила је у време примене одредбе члана 27к установљене Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“,бр.149/2020), нижестепене пресуде су морале бити укинуте и предмет враћен првостепеном суду како би утврдио да ли су испуњени услови за преображај радног односа тужиоца на одређено време у радни однос на неодређено време.

Врховни суд је на основу одредбе члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић